

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

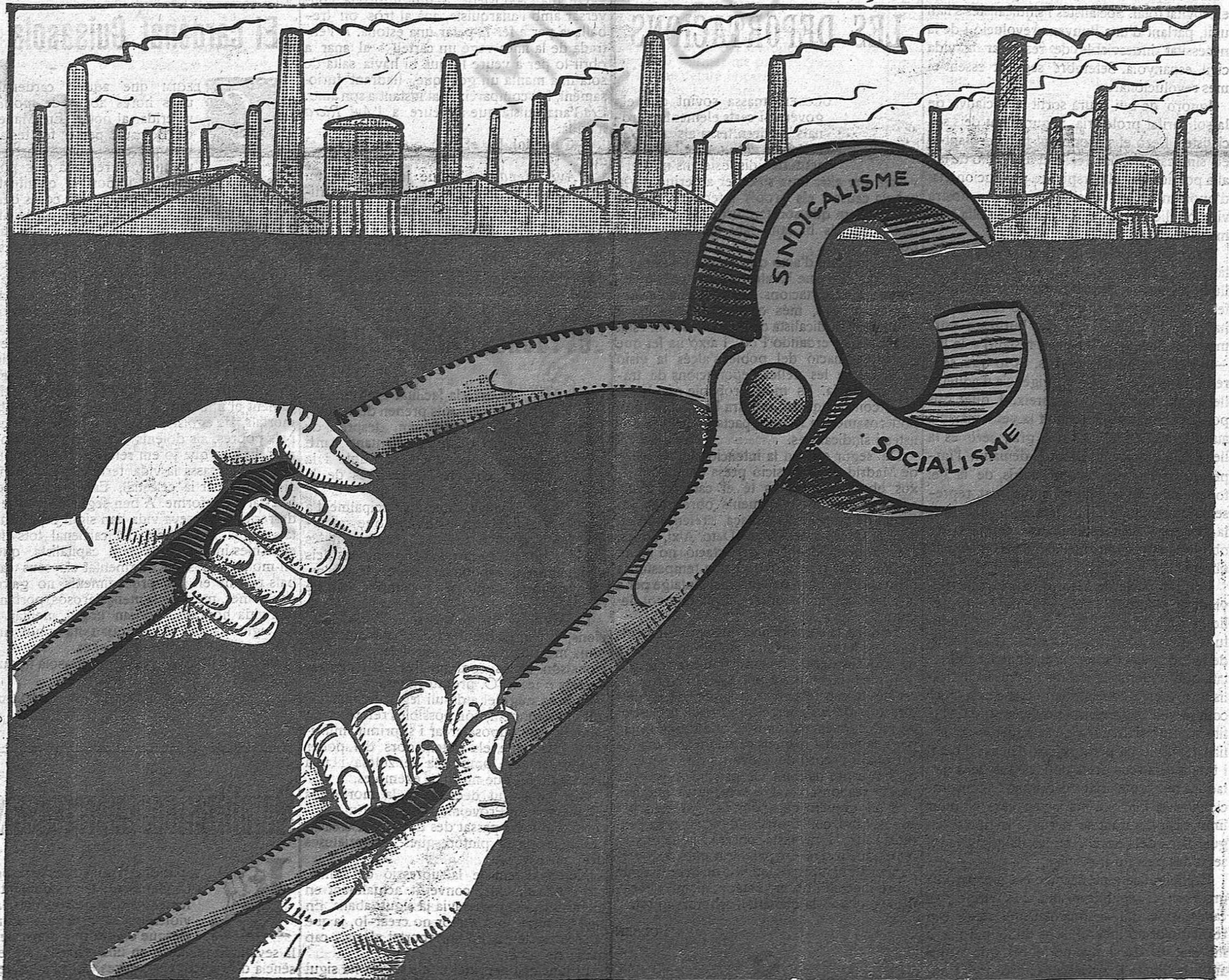
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ, I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO AE4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50; — ESTRANJER, 2'50

L'UNIÓ FA LA FORÇA



Amb unes bones tenalles s'arrenquen tota mena de claus

Els màrtirs de la pàtria

Onze de setembre... Catalunya commemora la tràgica data en què Barcelona després d'un setge heroic, fou assaltada per les tropes del primer Borbó espanyol. La noble figura d'En Rafel Casanova, dreçada damunt el pedestal que li ha alçat el patriotisme dels catalans moderns, rebrà l'homenatge del nostre poble, bell homenatge de flors i cançons.

Esvolatat avui el món per lluites ferotges, és més que mai oportú l'homenatge als màrtirs i als herois de la pàtria. La veritable idea de pàtria és pura i altíssima, i pot servir per a contrarrestar l'esclat dels instints materialistes que taquen de baixesa les lluites dels nostres dies.

La raça dels homes que donen la vida o la sang per la pàtria, no s'ha extingit. Ara mateix, l'alcalde de Cork, el moribund ja immortal per son esperit, mostra al món enter l'exemple d'un pur idealisme. Tenen raó els homes per a lluitar pel millorament de la seva situació econòmica. Però aquests homes que ofereixen la vida en ares d'un ideal desinteressat, que no enclou cap guany personal ni cap millora material, mereixen la glòria més alta en les estatués de les places públiques i en el record de la història.

El pacte de Madrid

CAP d'aquelles federacions revolucionàries, cap d'aquelles unions republicanes, cap pacte polític efectuat durant la Regència o el regnat de don Anfos XIII, contenia les essències d'aquesta solidaritat efectuada entre socialistes i sindicalistes. L'antic crit marxista «uniu-vos, treballadors!» ha tingut a Espanya efectivitat total. Socialistes i sindicalistes s'han unit, parlant d'una llunyana revolució i de la necessitat indesviable de restaurar la vida civil espanyola. Setembre segueix essent el mes revolucionari.

Ignoro de qui haurà sortit la iniciativa de la solidaritat proletària. Segurament dels socialistes. Però ells proposant-la i acceptant-la els sindicalistes, han realitzat una acció de tan alta política, de tal perspicàcia revolucionària, d'oportunitat tan precisa, que tota la nostra vida pública girarà entorn d'ella i d'ella permanixerà saturada.

Extreiem del pacte de Madrid la seva substància econòmica, eludint tota evocació de lluita de classes. Restarà el gestic d'una unió feta per a imposar la restauració constitucional que cap de les esquerres burgeses estimava, ni demanava. La llei, restauri's la llei —han dit els nostres obrers. A lo que se'ls respondrà que si volen la vigència d'aquella llei és perquè els hi favoreix. I què? Ells podran respondre, invertint la vella màxima autoritària: La llei ens serà grat, però és la llei. I el contrasentit de que demanin l'imperi de la llei als revolucionaris, de la llei fonamental, de la llei constitucional, representa que aquelles llibertats elementals que la burgesia deia estimar, les rebutja o les oblidava quan contribueixen a la lliberació obrera.

Però el pacte de Madrid fa més que reivindicar la Constitució. Amb subtilitat prosèlica, afirma que és precís donar a les multituds, que el socialisme ha substat als partits de la burgesia democràtica, aquelles llibertats que aquesta li garanteix. Així el sindicalisme presentat com antidemocràtic, se redreça com el vell progressisme defensat a la Constitució, i oferint-se als que tingueren credulitat republicana per a exercir defensa lliberal i tutela dels seus drets polítics. Els de la dictadura del proletariat, declarant-se constitucionalistes! Els que marxaven vers el futur immediat, deturant-se per a constituir-se en guardians dels passats, de les llibertats «conseguides pels nostres avis».

El lliberalisme monàrquic era una paròdia grotesca; el republicanisme, una retòrica; el catalanisme, un sentimentalisme sense cap realitat d'acció lliberal, sens dubte perquè la llibertat de Catalunya no té res que veure amb la llibertat. Solament el proletariat so-

cialista—col·lectivista o comunista—ha posat davant del govern el seu milió d'homes, declarant caducada a la burgesia lliberal. L'esquerra, fins la política, són ells. L'esquerra revolucionària seran ells.

El pacte de Madrid és un pacte històric. I lo que no han vist els nostres nacionalistes, convertits en conservadors reconstruïts: el pacte de Catalunya, l'obrera, amb la única Espanya idealista.

PARADOX

LES DEPORTACIONS

UCCEEIX massa sovint que els governs i certs elements patronals es tiren terra als ulls ells mateixos. Moltes de les seves actituds i disposicions no serveixen per altra cosa sinó per a perjudicar la pròpia causa i els propis interessos. Nosaltres trobem que són tan insensats com dolents i que els hi falta tant el talent com la bona intenció.

Un exemple d'això que diem el tenim en la polsaguera que ha alçat a Espanya la qüestió de les deportacions. Una dotzena de súbdits estrangers, més o menys barrejats al moviment sindicalista de Barcelona, han estat deportats a Fernando Póo. I això ha fet que en la imaginació del poble s'alcés la visió revoltant de les velles deportacions de tràgica memòria. Es molt probable que la reacció contra aquesta mesura hagi contribuït poderosament a la unió pactada entre socialistes i sindicalistes.

De segur que en la intenció del Govern de Madrid, la disposició presa contra aquests obrers estrangers té el caracter d'una amenaça contra els elements obreristes. Intenció de complir l'amenaça, creiem que no la té el Govern del senyor Dato. Així, doncs, amb aquesta primera deportació no haurà fet altra cosa que provocar una tempestuosa protesta, sense cap benefici ni avantatge per a la causa del famós ordre públic que vol defensar.

Es dona la coincidència que certs elements de la Federació Patronal parlen no fa gaire de la necessitat de realitzar deportacions. La disposició recentment presa pel Govern potser no té cap relació amb la demanda dels directores de la Federació Patronal, tan esbojats com els extremistes que més ho sien; però és inevitable que's relacioni la demanda patronal i l'acord del Govern i que, per tant, es faci caure damunt els patrons una gran part de responsabilitat de la repressió iniciada.

Si el Govern i els patrons segueixen per aquest camí, col·laboraran directament a l'explosió de la protesta obrera. Ja fa massa temps que'n el nostre país els bombers governamentals i patronals, en lloc de llençar aigua sobre l'incendi obert, l'ataquen amb llençaments, que és la manera d'arborar-ho tot.

FULMEN

La llengua i el fet

S'ha tirat en cara an En Xenius el fet naturalíssim de que, essent un enamorat de l'estat social que s'enseja a Rússia, prohi beixi la traducció i reproducció dels seus treballs literaris.

La cosa ja és vella. Nosaltres recordem aquella obra titulada *La propiedad es un robo* que en la primera plana portava imprès el conegut lletreret: *Es propiedad del autor*.

Per més carinyo que posem a un ideal altruista, no podem sustraure de la nostra ànima el fons egoista que va nàixer amb nosaltres. Tots voldríem repartir-nos lo dels altres però conservant lo nostre. Tot és de tots diem a crits, disposats a defensar a trets lo que creiem nostre.

Pot més l'instint que la raó. Malgrat tots els bons propòsits no podem arrencar-nos del cor sentiments atàvics o instints naturals. El més despreocupat creu en la malastruga de la sal volcada. En poc o en molt ens passa a tots lo que al conferenciant atèu que després d'una primera conferència deia al auditori: «—Demà, si Déu ho vol, vos probaré que no hi ha Déu.»

El cas d'En Xenius ens recorda lo que ens contava l'Avi Riera d'un pagès de Vilassar de Dalt. Aquest pagès era anarquista i cada dia, al café, feia propaganda de les seves idees. Deia que tot era de tots i que no hi havia dret a retèner lo que fes falta a un altre: Afegia que la fruita naixia sense cap lletrero que digués: Sóc de fulano. La propietat, fós de lo que fós, era un robo.

Un dia l'Avi Riera, a qui li plavia conversar amb l'anarquista, anà al tròs on treballava per a fer-la petar una estona. A l'entrada de la finca vegé un cartell i al anar a obrir-lo per a veure lo que hi havia saltà de sota una manta un goç que, lladrant furiosament, feu comparèixer al instant a son amo. Era l'anarquista que al veure a l'Avi Riera li cridà:

—Cuidado! Es el goç que'm guarda el dinar.

L'Avi Riera no tingué ja més fè en aquell anarquista que, predicava la repartidora però criava goç per a que li guardés les mongetes.

JEPH DE JESPU

Les raons no manquen mai

ESpanya la facilitat amb que els governants prenen decisions, que rectificquen després de dictades, augmentant amb tan estranya conducta el dubte i la confusió en totes les esferes de la activitat nacional.

A Espanya, i degut principalment a la manca de fixesa en els homes que governen, ni hi ha mai institució segura, ni és possible que els encarregats d'obeir les lleis sapiguem d'un modo clar a què atendre'ns. Menys encara lo que per a complir hem de fer.

Les disposicions de tota mena, les aclaracions, cauen damunt el contribuïent com pluja menuda. Les reformes i les modificacions són tantes com articles' tenen els decrets o les R. O. promulgades.

Sols en mig del aldarull legislatiu mantingut constantment, són possibles reformes de la mena que suposa crear i suprimir ministeris, tasca que els detentadors del poder públic realitzen amb una senzillesa i una frescor de les que no hi ha exemples.

Així ha pogut decretar-se la mort de la Comissaria de Proveïments, organisme burocràtic que ha passat des de la seva creació per a les més pintoresques i capricioses denominacions.

No ens dolem de la supressió del ministeri d'Abastiments, convertit actualment en Comissaria, segons havia ja sigut abans. En rigor, hauria sigut millor no crear-lo, ja que la seva existència no ha reportat al país cap mena de profit.

El funcionament del ministeri no ha sigut

prou a impedir que els traficants i especuladors de tota mena deixin de fer de les seves a costa dels cabals i la salut del consumidor víctima d'una taifa de negociants sense escrúpols i consciència. Els acaparadors d'articles de primera necessitat, els exportadors de Subsistències, han pogut donar-se al seu comerç escandalós sense temensa a incorre en responsabilitats. Les audàcies projectades en contra del interès general, han sigut avalades per una autorització, una guia, un vendi o un permis més o menys especials. Diguin si amb els quatre anys que ha funcionat el departament de Proveïments hi ha notícia de que s'hagi aplicat una sanció que valgui la pena. No demanem els noms dels transgressors menats a la presó.

Ja poden suprimir-la la Comissaria de Proveïments. No hi ha perill de que ningú se'n queixi. La mica cosa a retèner de la seva actuació, serien, en tot cas, la sèrie interminable d'ordres i contraordres, sortides de les seves oficines. I aquestes per a millor palesar la desorientació i la contradicció que han presidit decisions del flamant ministeri.

Diu En Dato no haver sigut mai defensor de la Comissaria ni del ministeri d'Abastiments, contrari a la llibertat de comerç, perjudicial al lliure joc del comprador i venedor. Com excusa per a abolir-lo, al·lega, finalment, la circumstància d'ésser personalment contrari al regim d'intervenció.

Amb seguretat trobaria En Dato un centenar, o un miler de raons tan poderoses i convincentes com aquestes, si en comptes de liquidar el ministeri es tractés de crear-lo, o mantenir-lo simplement.

Paraules rai...

B. DE R.

El cardenal Guisasola

LEGIM que aquest cardenal, unes hores abans de morir, va cridar al notari En Manel de Bofarull per a fer testament, i que en sa darrera voluntat, se recordà dels pobres, deixant-los una important quantitat. Nosaltres, partidaris de totes les coses ben fetes, aplaudim la generositat del cardenal. Això demostrarà an aquells que ens combaten perquè som anticlericals reconstruïts, que no ens porta la passió en les nostres prediques. Quan un del camp contrari realitza una obra meritòria, sabem aplaudir-la.

Ara, que volem fer una consideració a propòsit del legat del cardenal Guisasola. Potser no s'hagués recordat tant dels pobres quan estava ple de salut, entre l'opulència d'una vida sossegada. Ha sigut unes hores abans de morir quan ell ha vist més pràcticament el fi comú que ens toca a tots els mortals, als egoistes i als generosos, als rics i als pobres, als dolents i als ben intencionats. Es clar que jo em refereixo al fi comú que no traspasa la vida terrenal. En quant al fi comú per la celestial, En Guisasola no hi estaria conforme. A ben segur que en les darreries de la seva vida han sigut representats en la imaginació del cardenal tots els egoismes insans de la gent capitalista, que en molts cassos ha augmentat els seus cabals posant en joc procediments no gaire conformes, mentre els menesterosos, portant una vida honrada, no han pogut menjar. I ha sigut davant d'això quan ha tingut un desprendiment digne de lloança.

Que el gest del cardenal Guisasola tingui imitadors entre els de la seva classe.

FERMI PALAU CASELLAS

Moralitzacions improcedents

LA pastoral d'aquell arquebisbe condemnant els induments femenins dels nostres dies, la violentíssima arremesa d'un clergue contra una dona, per la seva indumentària, en una església i a presència dels fidels; i les ordres extremades del

governador de vigilar els banyistes, decretant la més radical i extemporània separació d'hommes i dones, car dispersa les famílies, i imposant multes per ofenses a la Moral, ha mogut la meua ploma moralística-lliberal.

No deuen sorprendre'ns aqueixos fets, car són conseqüència indirecta del vell tradicionalisme que identificava tan erròniament la moralitat amb la religió, produïnt, com senyala el gran creient lliure Emerson, un descens del nivell moral, car perdent-se la fe en els dogmes es ressentia aquella, com desgraciadament succeeix encara i succeirà en tant persisteixi la tan arrelada hipocresia en les nostres costums.

De tant en quant sol apareixer un prelat, un governador o un altre personatge oficial a la palestra pública, rompent llances en pro de la moral.

Però quins flacs serveis els d'aqueixos senyors, «celosos guardians de la moral pública», com diria qualsevol dels membres de la Defensa Social!

Després d'haver contribuït les respectives institucions, si no directa indirectament, a fer immorals amb la religió de la hipocresia disfreça dels vicis i la política de la concupiscència i de l'abandó que patim, es posen a moralitzar (!) deixant la llei de la conducta en ridícul amb bàndols, multes, pastorals, sermons, etc., que la compliquen i l'amotllen al dogma i a la tirania governativa, suscitant menyspreus, burles i descataments en molts que han perdut la fe en l'autoritat de la teologia i de la política dinàstica i centralista i no se'ls ocorreix que la moralitat està molt per damunt d'elles, que malauradament confonen els termes levítics amb els d'aqueixes que afecten tant a l'esperit com al còs i que no són de cap religió ni de cap banteria política ni de cap país, sinó d'arreu de tots els homes que's tenen en estima.

Per això les mides de moralització consignades més amunt, són llevors que's llencen a solcs ben xorcs.

La Moral no s'imposa; neix d'una predisposició natural o bé d'una educació dels instints, sentiments i idees que una benefactora legislació social podria aportar a la col·lectivitat.

La política, doncs, deu solament ajudar amb ses lleis socials i honradesa de procediments a l'eficàcia de la moralitat.

I en quant a l'església no deu assumir se la Moral, sinó seguir-la, perquè si aquesta pot existir sense aquella en tota la seva integritat i puresa, no succeeix altre tant inversament. La religió sola degeneraria en un sentiment idòlatric, politeïsta i grollerament material. Una i altra deurién ésser sols auxiliants de la moral, mai investir-se del seu mestratge.

La Moral, per a son prestigi, deu estar encarnada en els ciutadans dignes i en els

moralistes que no sien militants religiosos ni polítics.

La llei del ben obrar—diuen els aconfessionals—és independent de tota teologia, i jo afegeixo de tota altra convencionalitat. Ens és imposada per la nostra pròpia naturalesa i la seva autoritat és absoluta. No cal, doncs, que la religió i la política li prestin la seva.

No obstant, devem dir an aqueixos senyors moralistes improvisats que no és salvant les fulles, sinó les arrels de l'arbre social, com es farà obra profitosa. És clar, com que ells tenen obsessió per aquelles, destinades a cert lloc de l'home! No és empenyant-se endebades en moralitzar als qui ja fan via per la devallada indeturable del vici, valent-se, per a major xorquesa, de imposicions, de mides coactives, car, com és sabut, lo prohibít, subsistint els estímuls i excitacions, és més ansiat i més resoltament assaltat. És interessant-se per a que s'inculqui als nins, començant per les «escuelas nacionales», el ben obrar i el civisme tan decaigut en els nostres temps, els deures socials i particulars, car la immoralitat pública no és altra cosa que una suma de immoralitats privades. Es propulsant la cultura moral aplicada a les generacions novelles, dúctils indistintament a les formes del bé i del mal. Es protegint, sense pretensions moralitzadores, com un deure elemental de tots, la puresa incomparable dels infants. Es rodejant, en fi, d'ambient moral els instints i sentiments que's desenrotllen.

I per a acabar, diré que pensin aqueixos senyors en que les escenes llibertines que hagin pogut tenir lloc entre banyistes, tenen escassa importància en relació amb els crims que's perpetren en la nostra estimada ciutat, sense que's descobreixin els autors, i també amb les iniquitats dels acaparadors.

Les passions humanes són indeturables. Sols podem aspirar a que sien canalitzades per la moralitat del homes del pervenir.

A. F. I. B.

La política no té entranyes



AN mateix, és la política un art del dimoni.

Al polític, amb tal d'anar a la seva, no el detura res, ni l'espanta res.

L'home enecat per la política no atén a raons, ni a consideracions de cap mena.

Ni son prou a disuadir-lo—cas de que tingui una taleia—els interesos de família, la salut dels seus, ni la pròpia conservació personal.

El partit, abans que toi, diu el personatge pitarrès, que — transformats, naturalment, pel temps—té un seguidor en cada un dels malaurats, als qui el microbi de la política ha lograt alterar les sangs.

Pel partit, s'exalta boi sempre l'amor propi, arribant-se als pitjors extrems.

Pel partit—per a l'ideia, n'hi ha que diuen—s'insulta a un home, o a homes, que sovint no tenen altre tara que militar en un bando contrari.

Pel partit, és robà i és mata. Pel partit es duen com a lícites les accions més reprobables.

Pel partit, per a aniquilar als qui es suposen enemics polítics, no es repara en cometre les accions mes reprobables.

Pel partit—en una paraula—s'incorre en totes les maldats i es disculpen totes les baixeses.

Aquesta cançó, ja vella, es repeteix i es renova cada dia.

En les poblacions rurals, posen a la lluita política proporcions diferents de les que té a ciutat, si bé són idèntics els sentiments que mouen als actors.

En lo que en diu la gent *altes esferes*, es dona a la competència i la inquina entre partidaris de distintes agrupacions, un tò adequat al quadre.

En el fons, si bé es mira, són les enveges i les misèries, l'interès personal o en partit, exactament els mateixos que impulsen als polítics de l'últim llogaret.

Podran diferenciar-se les armes. En el

fons, és la guerra i són les ferides, les mateixes.

Lo més respectable, lo més alt i més sagrat, ho utilitza el polític per a menar l'aigua al seu molí, que tots els procediments són bons, quan es tracta d'aniquilar al contrari.

Si convé, es reclama la observància de les lleis. De les lleis que no repara el polític en passar-se per sota la cuixa, arribada l'hora d'haver-les de respectar.

Per son efecte polític, per un èxit momentani, s'aliaria el polític amb l'enemic més declarat i irreconciliable. Per a aconseguir el seu propòsit, donaria l'ànima a Judes, renegant cent vegades d'ell mateix.

D'aquí el que a elements manifestament burgesos, obligats per raó de la seva naturalesa, a vetllar per la consolidació d'una política d'interessos, se'ls torni la boca aigua i es llepin els dits de gust, davant la intel·ligència pactada aqueixos dies entre socialistes i sindicalistes.

Per a combatre an En Dato, vanten i amparen, indirectament, ço que està més lluny del cors i del pensament, imitant en aquest aspecte als alemanys protectors del bolxevisme.

I es que, com deiem, la política no té entranyes.—TABER

“ASÍ SE GOBIERNA”

Senyor Dato, el felicito entusiasta i cordialment!...
L'aplom amb que ha fet el *quiebro* al parell de trapacers que li embullaven la troca, és sense cap dubte el tret més gran de la seva vida i el que millor de relleu posa la seva enteresa.
Molt bé, don Eduard, molt bé!

Vostè va dir-se: «De modo que veniu a armar-me plets per fer-me deturar el carro? Doncs jo no'l deturaré i seguiré avant, mal tingui d'arrastrar-lo jo mateix. Que un ministre m'abandoni? M'importa un pito. Bon vent! Que un altre fa mala feina? No vull bunyols. Al carrer!»
I amb un garbo que enamora, zis-zas!, fora aquest i aquest, yinguen aquell i aquell altre, i apa; aquí no ha passat res.

Lo graciós és que ara vulguin criticar-lo, amb el pretext de que ha donat les carteres a dos amics de vostè.
Doncs, a qui havia de dar-les? A dos enemics, potser?
Al Noi de Sucre? A En Domingo? Als directores del soviets?
A aqueixos que escriuen als diaris i no troben mai res bé i es passen les hores mortes xiulant-lo i prenent-li el pèl?

Senyor Dato, cregui'm, rigui-se'n d'aqueixos crítics rebecs, i sempre que al ministeri hi quedí un silló desert, torni a fer lo que ha fet ara: pel seu amic més fidel, pel més conseqüent del roïllo, pel més antic, pel més ferm.

Avui que tot se'n va en orris; avui que dels sentiments que abans movien als homes no'n queda ni el nom, per que ha de semblar mal que un quefe de partit, des de el poder, estimi als que an ell l'estimen i guardi els millors presents i els talls més grossos de l'olla per la seva *claq?* Per que?

Sort que, allò: *palabras necias...*
Vostè sap perfectament on li apreta la sabata i veu els mòbils secrets dels que li busquen camorra, cara a cara o encuberts.
Per lo tant, no s'hi amoïni. Que li diuen quelcom lleig? Que li venen amb insídies? Que li llenquen mots de fe? Que pretenen marejar-lo? Deixi'ls cantà i tiri al dret.

L'Història, imparcial i justa, dirà un dia de vostè: «Sigué un governant inútil, vacilant, gris, ple de vent, que no acabà una sola obra ni pel país feu mai res, però pels amics adictes, ah!, ningú, ningú com ell!...»

C. GUMA

Ni pau ni treva



PAU i tranquil·litat demanen molts entre un clamorós enuig per les actuals inquietuds ciutadanes que els brollen absolutament intempestives. Pau i calma avui, amb tot lo succeït, amb tot el que hi ha de nous valors i ensenyances preses en l'avenc d'aqueixos últims anys? Aquesta demanda, majorment i amb més insistència feta per la gent acomodada, de regalat benestar o en situació econòmica que no han de sofrir cap sotrac enuigós, amb tot i pendre un aire candorós i ingenu, es fa odiosament antipàtica perquè en el fons no és més que una refinada dolenteria. Aquesta pau paradisiàca per la que sospira tanta gent de vida mental lamentablement curta i fictícia, no és pas conseqüència de evolucionar en l'aspiració d'un millorament, d'un canvi ideològic, d'una nova apreciació de les condicions de vida en consonància amb els aires renovadors que esbandeixen tot el món; al contrari, demanen, exigeixen quan poden, una pau pretèrita, la calma espantosa del temps vell, un retorn al passat sols vivent en l'estancació egoïsta del seu cervell, basada en l'humil, canina submissió del treballador baix la infamant tutela del poderós, sense l'aquiescència del qual no deuria moure un pas.

Que és d'aquest ordre la quietud que se anhela, ens ho diu bé l'actitud, el pensament de la Federació patronal que avui sintetitza admirablement el criteri conservador de la pau burgesa, en no voler regonèixer en el general moviment social espanyol més que l'acció d'una colla de malvats pervertits sense més propòsit que la insana violència, l'exaltació de baixos instints contraris a tot ordenament social. I aquest criteri igualment el fan extensiu als canvis i moviments estrangers pels quals mantenen una actitud d'obstinada animadversió sense límits.

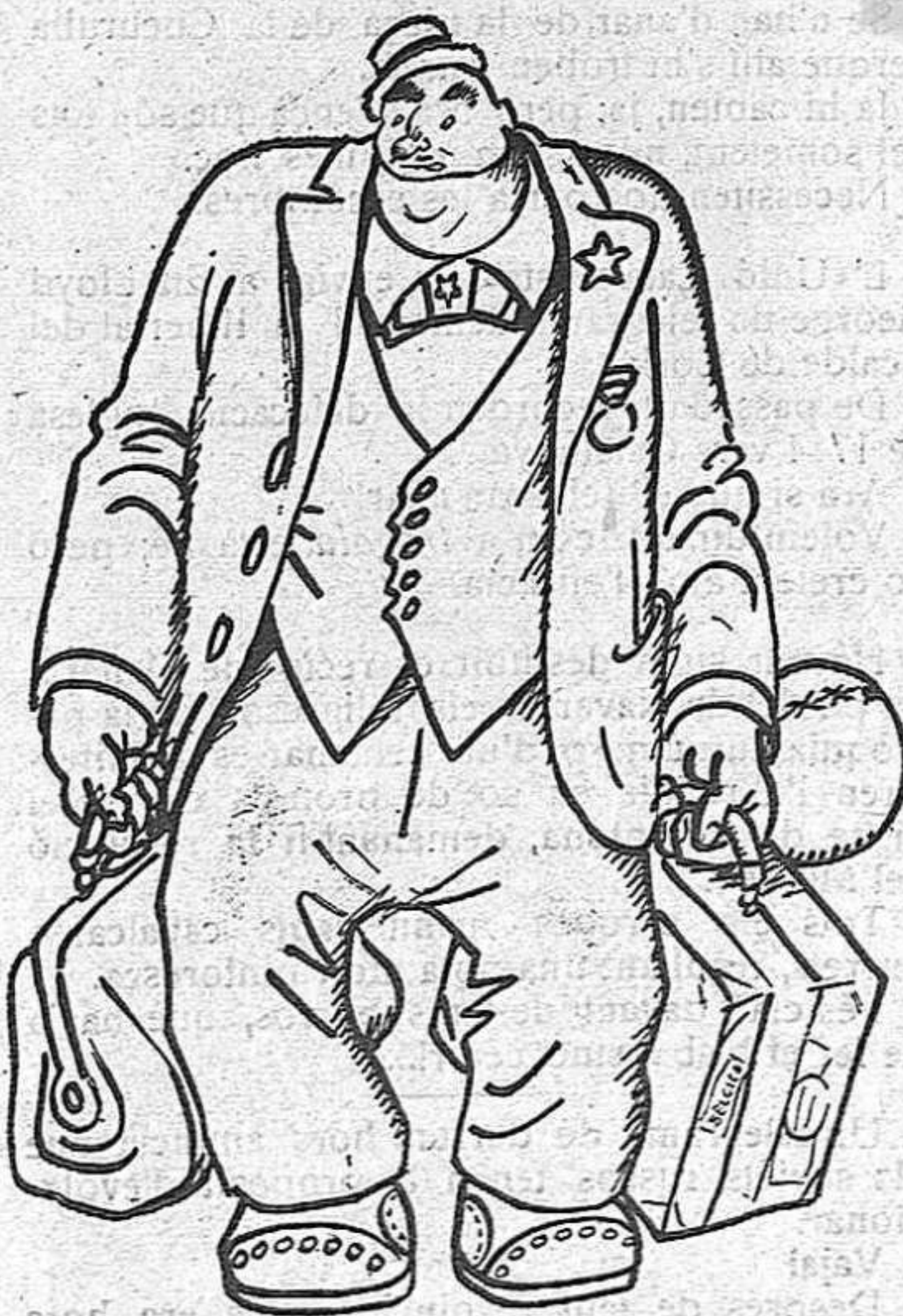
Res més hi ha per ells en tota aquesta lluita, en tot aquest procés històric que marcarà època, que una agitació circumstancial d'egoïstes ambicions sense altra efectivitat ni transcendència. Així, com pot haver-hi pau? Si no es vol reconèixer el canvi que s'ha operat i es realitza continuament i ràpida en la consciència del proletariat, del etern desvalgut, que davant els seus ulls inhàbils encara a causa de l'obscuritat ha tingut que estar sumís, se li presenten belles lluminositats més o menys futures contrastant amb tètriques injustícies pretèrites i presents; si no es vol, doncs, reconèixer per la tossuderia burgesil espanyola aquesta evolució inevitable, amb tot i estar a la vista i ésser tan general, com pot haver-hi calma ni quietud?

No, no n'hi haurà de pau ni tan sols descans. Es una guerra contínua la que's presenta i se està desenrotllant; la lluita entre dos estats, dos principis que si en l'aparència són oposats, en el fons encara ho són més, i que és ben segur que el nostre temps li ha tocat la iniciació del confrontament de límits per a continuar inaturablement en el camí de l'avenc.

Solament que aquesta guerra pot pendre un caràcter o altre segons les condicions en que es desplegui, de la tàctica i bona voluntat de que's faci us. I això depèn exclusivament d'ells, de tot el que porta l'estigma del passat, de que agafi una o altra modalitat, s'encausi d'una o altra manera. Però la ceguetat conservadora no vol pas donar bel·ligerància als lluitadors pel progrés, i en son judici que en fa com de cosa despreciable, només somnia per a combatre'ls en actes de força, en una mà implacable i exterminadora.

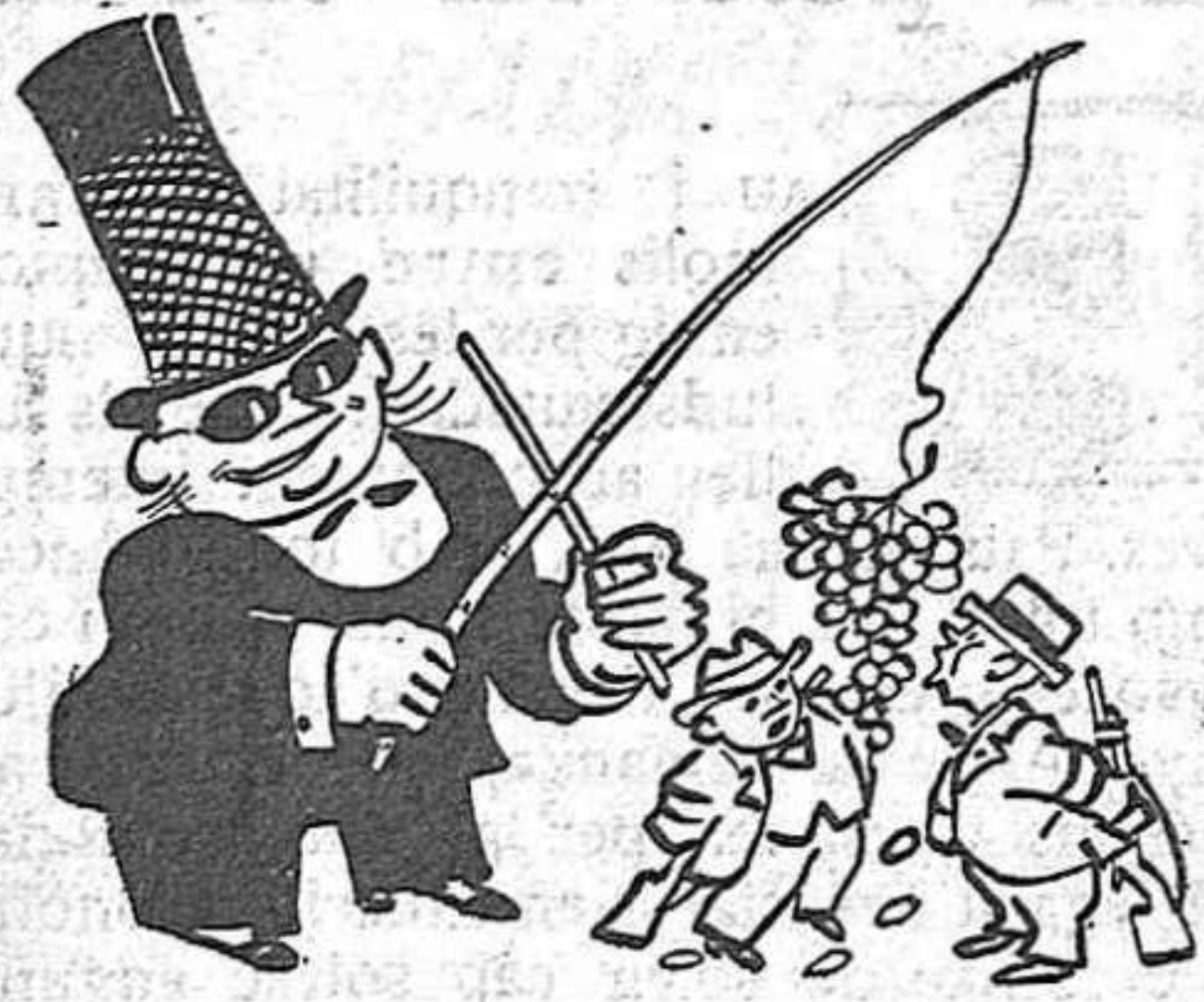
Remarquem que en la seva mala fe, tonta i enverinada, s'expressen a voltes d'una manera que, francament, sembla ben poc convenient per als alts principis en que diuen apoiar-se per anar contra les aspiracions obreres. En la conferència que l'advocat de la Patronal ha donat aqueixos dies a Madrid, entre el general assentiment de la concurrència ha recomanat la unió de *tots els que tinguin alguna cosa per perdre*. Molt bé, molt bé, això és donar prova d'un excel·lent desinterès i que si es rebutgen les demandes obreres és perquè s'oposen a les grans idealitats altruistes per ells defensades. Així, ja saben els que poc o res tenen, que en aquest món de delícies són els més, que si els poderosos, els rics, s'uneixen contra

El vencedor d'Anvers



—Abans, als espanyols, ens tenien per boleros. Ara ens tindran per fut-boleros. Arri poc o molt... alguna cosa hi haurem guanyat.

SETEMBRINA



Si un hom se la sap pendre amb certa fiema,
aquesta vida és una eterna "brema".

algú sols pot ésser contra els que no posseeixen res i la conseqüència lògica que se'n desprèn és ben senzilla: que tot el que és convenient i sostingut per la burgesia patronal i classe rica ha d'ésser fatal pels pobres, totalment contrari al que a ells els convé, i per tant el seu enemic implacable és el ric, contra el qual és també indispensable unir-se per a vencè'l, i com que els medis per part dels necessitats són tan escassos, es fa convenient utilitzar-se tots.

Això és jugar amb foc, senyors de la Federació patronal, perquè si tots els pobres arriben a donar se'n ben bé compte de la situació d'uns i altres i de ses causes, segurament la guerra social duraria ben poc.

LL. PUJOL MASSAGUER

TOC D'AVÍS



o que's vé consenint (segons dades que se'ns han donat), amb el trust dels sabaters de aqueixa ciutat, ja no té nom i és precis que per part de qui pot i té obligació d'intervenir es posi a ratlla als des-

aprensius senyors que sense miraments han pres el pèl i repèl dels que per desgràcia tenim de caure a les seves mans.

Una entitat que acciona asesorada per un senyor que fins és Exm. s'ha proposat, per lo que's veu, tenir de grat o per força, baix el seu jou, a tots els fabricants així com també als detallistes per a així erigir-se en dictadora del ram, i per tant, en perjudici del pobre consumidor.

No contents amb això els directors de la entitat a que ens referim, han volgut, directa o indirectament, intervenir a dins del «Comitè de Cueros y Calzado» creat per R. D. per a reglamentar la fabricació del dit «Calzado tipo nacional» i clar és que aquesta intervenció no ha sigut amb mires desinteressades, ja que si fos així no's realitzaria el repartiment de dit calçat amb la forma que's vé realitzant.

A més de tot lo dit tenim notícies de que s'ha creat una nova entitat de fabricants que's proposa fabricar calçat de bona qualitat a més baix preu inclús que l'anomenat «Tipo nacional» i no és aventurat suposar que el trust o lo que sigui ho veurà amb mals ulls i podria donar el cas, com ja tem algú, de que dificultin per tots els mitjans que a mà tinguin les operacions comercials de la mateixa, ja que de no ésser així, perdrien la dictadura que avui exerceixen sobre dels fabricants i detallistes de bona llei.

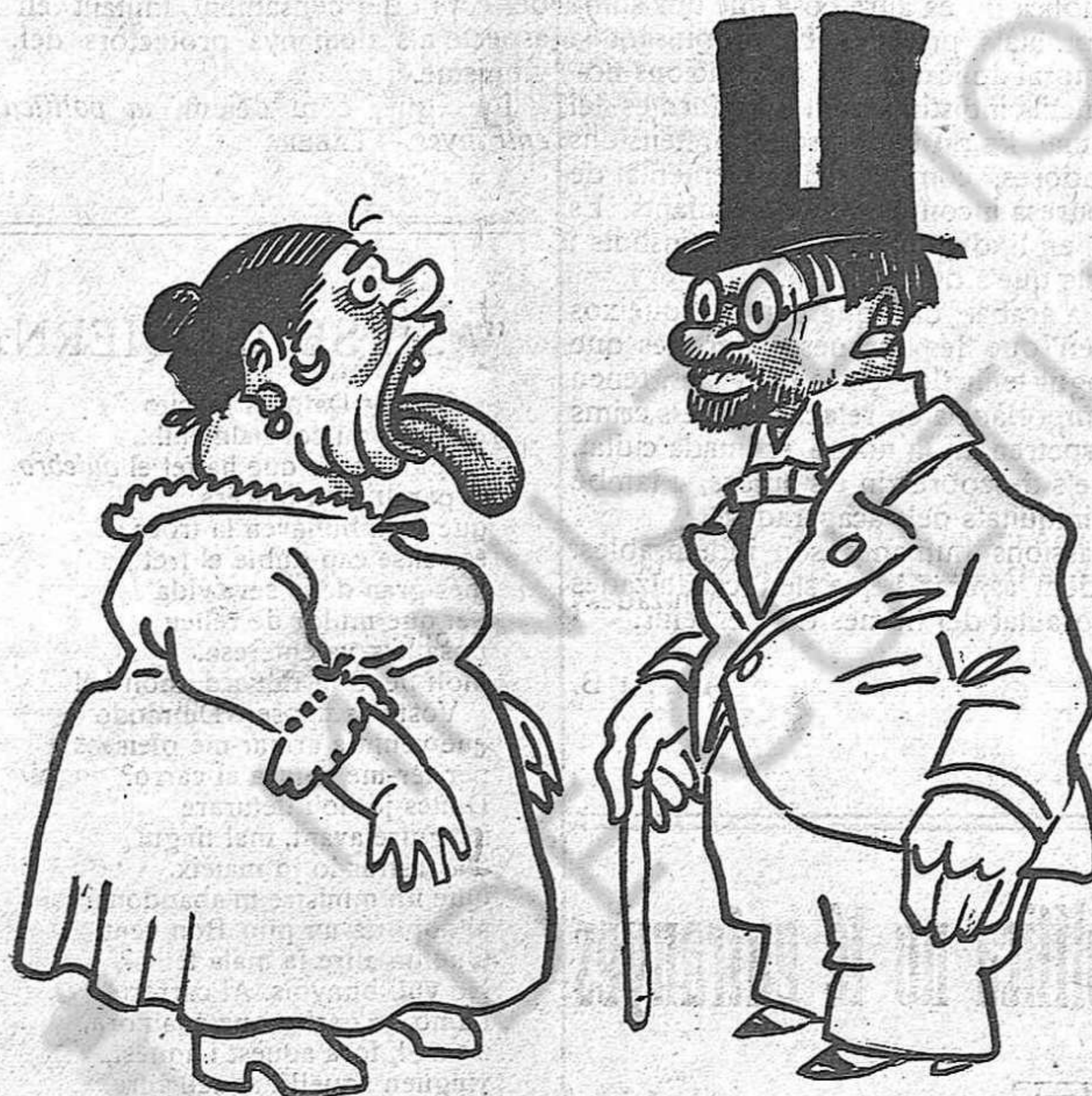
Es precis, doncs, que aquesta comfubulació que fa mantenir l'alça immotivada d'un article tan indispensable com el calçat, acabi d'una vegada, puix de lo contrari no tindrem altra camí que crear el soviè de consumidors i obrar pel nostre compte.

JOANET

REPICS

Preisament a Lleida!
Precisament a Lleida intenten fundar un cir-
col els jaumins.
No creiem pas que hi facin forrolla.
Hi han masses republicans.
I dels bons.

Davant del metge centralista



—¿A ver la lengua?

—Tingui!... Encara és catalana, i ben catalana!

El bolxevista



— Ahí em vareig carregà
l'alemany a coll-i-bè;

avui vaig per l'italià...
Demà... per quin aniré?

Diuen que el governador senyor Bas i Vuelves ha tornat de Madrid *fortalecido*.

Aquesta «fortitud» adquirida en el seu darrer viatge sembla que's deu a que ara, havent passat al ministeri de Governació En Bugallal, que és íntim amic seu... tot serà aigua de roses i anirà tot com una seda.

Val la pena, doncs, de felicitar-lo per aquests vuit dies més de vida al Pla de Palació.

Segons dades estadístiques, en menys de sis anys, han emigrat de Catalunya cent mil obrers. Ja és emigrar!

Ben segur que no arriba a tan alta xifra l'emigració de *patronos*.

Avui, dia 11 de setembre, és la data assenyalada per a festejar a En Rafel Casanova.

I quin monument més ben guarnit, enguany! Pensin només que tots els pobles de Catalunya han sigut convidats a enviar-li rams i coronas.

I jo que me'n alegro molt.

Encara que sols sia per a fer enrabiàr al nou ministre marqués de Portago.

Que és el Rafel Casanova dels centralistes madrilenys.

En Cambó ha anat a pendre uns quants banys a San Sebastian.

L'acompanya En Ventosa.

Els ex ministres regionalistes fan com els elefants de Ceylan; si no's banyen en el llac sagrat ja no estan satisfets.

I a Sant Sebastian hi ha les aigües sagrades de la Monarquia.

Que són... ai!... aigua de roses.

Tenim, des de la setmana passada, dos ministres nous, i quasi bé podria afirmar-se que ningú n'ha fet cabal.

L'un, el d'Instrucció Pública, és el marqués de Portago, o sia «don Vicente Cabeza de Vaca y Fernández de Córdoba».

Hi ha gent que amb la cara paga, però aquest ja paga amb el nom: Vicente Cabeza de Vaca. Cap de vedella!... menja ordinària!

L'altre, el de Gràcia i Justícia, és don Mariano Ordóñez y Garcia.

Diuen que farà molt bé el paper de *senyor Mariano*.

Ambdós són madrilenys.

Un gran casal de planta i de cap i de nou volen edificar els homes de la «Lliga».

Es compren.

Se n'han d'anar de la plaça de la Cucurulla perquè allí s'hi troben estrets.

Ja hi cabien, ja; però ara, d'ençà que són tots del sometent, necessiten molt més lloc.

Necessiten lloc per a les escombres.

L'«Unió Catalanista» ha enviat a En Lloyd George un telegrama demant-li la llibertat del alcaldé de Cork.

De passada li recorden la defecació anglesa de 1714 vers Catalunya.

Ara sí que el deixaran anar!

Volem dir que com a *trágala* està bé; però no creiem amb l'eficàcia.

Havent sigut destituït el rector de Mañeru, un poblè de Navarra, els feligresos de la parròquia en número d'un centenar es manifestaren l'altre dia en so de protesta davant el bisbe de Pamplona, demanant-li la restitució del Mossèn.

Tots els carques manifestants cavalcaren burrets, resultant una nota molt pintoresca.

I és clar, davant de tants burros, què havia de fer el bisbe, sinó cedir!...

Un telegrama de darrera hora anuncia que els soviets russos tenen el propòsit d'evolucionar.

Vaja!

Després de tant revolucionar, ja era hora que evolucionessin una mica.

Imp. La Campana i L'Esquella, Oim, 8.-Barcelona